

Ókori újjászületés

ami szól a
megölhetetlen szerelemről
Kr. e. 556. évből

A kanyargó folyó hihetetlen látványt nyújtott a virágos domboldalról. A sztyepei növények pöffeszkedve néztek a szárazföld belseje, a távolban elterülő sivatagi kőrök irányába. A tekintet ismét a vízfolyás felé fordult, mert az Eufrátesz mögül éppen akkor villant fel a narancssárga óriás. Marduk király minden reggel végignézte a napfelkeltét. Egyrészt imádta a napsugarakat, másrészt volt egy látomása. Ebben, az egyik reggelen nem lovagolt ki a csodát végignézni, és még aznap a piacon megölték. Nem tudta mi mivel függött össze, babonás volt, nem merte megtenni, hogy nem itt kezd a napját. Sok hasonló rémület villant fel naponta elméjében, amely átokként szabott gátat szabad életének. Félelme ellenére vallásos emberként élte minden napjait, hitt az örök életben, az újjászületésben.

Abzu nevű lovával vágatott vissza a fényűző birodalmába, amelyet minden egyes lódobbantásnál végigmért szemeivel és elmosolyodott. Nevetésének okát a hatalmas, aprólékosan díszített csúcsos épületek, az oszlopok, az íves kapuk, a belső kertek, a rendezett utcák, a rengeteg színű virág, a pompás öltözékű embe-

rek adták. Babilonban paradicsomi állapotok uralkodtak, ez volt az istenek kertjeinek kapuja.

A lópatkójának femes hangjával párhuzamosan az utcák megteltek népekkel. A piacon ekkor már a legkülönbélebb portékák cseréltek gazdát, az asszonyok az aznapi ebédhez szerezték be az alapanyagokat. Mindent lehetett kapni. Nem feküdt kereskedelmi útvonalon a város, ettől függetlenül hihetetlen gazdagságról árulkodott az élet. Az utcák zsongtak, kellemes lármá vette birtokba a teret. Mire a napot a templomtorony takarta ki a zöldségáros pultjánál, addigra az utcákon mindenfelé emberek nyüzsögtek, kedvüket boldogította a virágágyásokban hajladozó csodálatos dísznövények árja. A világ minden tájáról hozattak virághagymákat, külön kertészt alkalmazott az uralkodó Marduk, aki a királyt és az istenséget is megszemélyesítette egy személyben. Az ő kedvence a szerelemvirág volt, amelyet 16 esztendősen személyesen a szerelem istennője adott át neki. Az álmában megkapott virághagyma reggel ott hevert az ágya mellett. Elültette, ahogy azt kérte tőle Nanna. Fiatalon nem tudta mit jelent „az örök és egyetlen szerelem” kifejezés. Ékírással ez volt ráróva arra a kis tarisznya elejére, amiben az egyetlen egy hagyma várta sorsát. A hátulján is írás díszelgett: „akkor érsz meg a szerelemre, ha a virágszirmokat megérintve meglátod az okát”. Az utóbbi években simogatta bőszen a szirmokat, de semmit nem látott. Egészen így volt ez addig az esztendőig, mikor e

leírt események zajlanak. Ekkor már a virágszirmok csodálata közben gyakran törtek rá szerelmi látomások. Utólag értette meg, hogy ezek arról szóltak, amit a szütyő hátulján olvasott. A legutolsó képzelgés a szirmok tapintása közben tört rá, női arc jelent meg előtte. A szemei még nem fénylettek fel, a bája nem mutatta magát teljes pompájában, de érezte, hogy ő az, akire egész életében vágyott. Az arcvonásai beivódtak a szívébe. Mindenhol őt kereste. Pénzt veretett arcképével, jutalmat is kitűzött annak, aki tud róla valamit és azt elmondja neki. A virágokat órákon át nézte, cirógatta a szirmokat, bízva abban, hogy ismét megelevenedik, egyre több részletet mutatva magából. Hetek teltek el. Szélhámosok sokasága jelentkezett, busás hasznót reméltek. Katonái őket lefűlelték, felderítették a hazugságokat. Életére is törtek, kihasználva szerelmi bánatát. Csapdába akarták csalni. Éber volt, s katonái nagyon vigyáztak rá, senki nem tudta elvenni lefűltettebb kincsét. Boldoggá vált élete, mert benne volt szerelme, csak rá kellett találnia. Figyelmét némiképp elterelte az Eufrátesz szabályozása, a csatornák építése és mindezek irányítása. Hadserege állandó készenlétben volt a betörő hordákkal szemben. A történelem könyvekben bizonyára az fog állni, hogy ez töltötte ki a mindennapjait. De senki nem gondol arra, hogy milyen lelki bánatban és szerelemben élt egykoron Babilon első számú vezetője. A háborút katonái vívták, ő mással küzdött. A legnagyobb háború számára a lelkében dúlt.

Elvonult, bánatában fohászkodni kezdett. Szó szerint egy templomba költözött, és láss csodát újra látta... Egyszerűen nem tudta és nem is akarta elengedni azt a nőt. Remegett mindene, sóhajtozott, szíve hevesebben vert, gyomra pici lett. Enni nem tudott, inni is csak azért ivott, hogy ne száradjon ki. Heteket töltött az istenségek házában. Bízott valamiben vagy valakiben. A végsőkig kitartott. Éjjelente álmodott, miközben teltek múltak a hetek.

Sokadik napot töltötte magányban, mikor álmában újra látta, de már más ruhában. Ő maga sem királyként díszelgett, hanem egy ötvös mesterként, akit Theosz-nak hívtak, élte az életét. Az uralkodó Nagy Sándor volt, miután elfoglalta Babilont. Gyűrű készítésére is ő adta a parancsot. Az utasítás alapján 10 borostyánkőves ékszer kellett készíteni, amiből az uralkodó a leg szebbet kiválasztva akarta lenyűgözni kiszemeltjét. Theosz tizenegy gyűrűt csinált, egyet titokban saját magának. Azt akarta odaadni a kedvesének, Pürrhának. Szerette volna megpecsételni szerelmüket, az örökkévalóság szimbólumát jelképező gyűrűvel. Érezni akarta Pürrha ajkait, nemcsak látni elmosódva arcvonásait. A tizenegyedik gyűrűről senki nem tudott. A tíz remekmű Nagy Sándornak rendkívüli módon tetszett. Theosz kívánhatott egyet munkájáért cserébe. Hatalmas menyegzőt kért és kapott, Theosz és Pürrha egybekeltek. Az ő szerelem viráguk magjának gyümölcse megszületett 9 hónap múlva és még ma is élnek, mert biztosan nem

haltak meg. Mindezek mellett az örök élet titkát kapták ajándékkul az istenektől, azért, hogy a világ, amíg világ fennmaradjon ez a csodálatos kötelék, az örök szerelem. A történet gyorsan játszódott le benne, az álom véget ért. Az ábrándoknak egy katonája vetett véget, mikor kirázta álmát a szeméből.

– Uram ébredjen. Egy asszony keresi, mindenképp önnel akar beszélni.

Hirtelen nem tudta még mindig álmodik-e, vagy ez már nem a látomás, hanem a szín tiszta valóság!?

– Milyen nő és hol van?

– Itt áll kint uram és mindenképp be akar jönni.

– Vezessék be! – parancsolta Marduk a testőrségének.

Amíg a várakozót elé vezették lehajtott fejjel ült a templom hátsó ajtaja előtt, és elmélázott, vajon megtalálja-e valaha azt a szempárt, amiről hetek óta álmodozik? Nem tudott létezni, nem tudott levegőt sem venni nélküle. Fulladozott. Szorított a mellkasa. Nem szeretett volna tovább király, sem főisten lenni. Emberré akart változni, szerelmet keresni, otthonában virágokat ültetni. Szeretett volna ellovagolni a távoli hegyekbe, s ott az örök, öröm pillangóját kergetni. A távoli szerelmes jövőből hamar visszazuhant Babilonba, előtte állt a bebocsátást kérő. Fizikailag ott ült a nő előtt, de tekintete még lepkeként cikázott. Az ólomnehéz látása pilleként szállt rögvess vissza a helyére, miután szíve megérezte valamit az akkori jelenben. Fekete hajú, nagy barna szemű, apró ajkú, kreol bőrű nő állt előtte,

bájait egy áttetsző fehér vászonlepedő takarta el a király elől. A ruha a maga egyszerűségével olyan módon volt testén, hogy az azonnal kitekerte a férfi gondolatait. Marduk nem tudott mit mondani. Euforikus állapotba került.

– Te vagy... az a nő... gyűrű...

A nő nem sokat értett a hebegésből, inkább bemutatkozott.

– Éa vagyok uram, engedje meg, hogy elmondjam miért jöttem ide.

– Pürrha... Tudom ki vagy...

– Tessék?

– Nem érdekes, folytassa kérem!

– Kerestem otthonában, tanácsadói jelezték, hogy ebben a templomban van. Minden éjjel önnel álmodok. Mióta a szerelemvirág szirmait láttam a piac melletti virágágyásban, és valami isteni erő miatt azokat megérintettem, látomásaim vannak... Magam sem értem őket, de azt igen, hogy ott van velem szemben és engem néz. Néz, mintha nem látna csak érezne. Nem tudok aludni, nem tudok így élni! Szegény család az enyém, nem tudtam mit szól hozzám. Lassan eladósorba kerülök. Muszáj volt eljöjjek, már néha saját életemre török, nem bírom ezt a kint. Bocsásson meg nekem! Szerelmes vagyok? Megfertőzött a virág!?

– Éa! Te vagy az a nő, akivel én is álmodok nap, mint nap. Megtaláltalak, illetve te találtál meg engem. Nem

is tudom mit mondjak. Itt vagyunk, és megszólalni nem tudok. Időtlen idők óta erre várok!

Éa mosolyogva lépett közelebb. A férfi is maga mögött hagyva a királyt szintén közelített a nő felé. Szerelmük közös útra lépett, melyből kizártak minden olyat, ami kidőlt faként állhatott volna útjukba. Éa ekkor már tudta mit akar. Láttá azt, aki a csukott szemű világban őt nézi. Megmagyarázhatatlan érzés járta át a testét és a lelkét. A lelke szerelme tűzének örök rabja lett, ahogy a teste is. Ugyanezt érezte a virág szirmainak érintésekor, de megmagyarázni csak akkor tudta mindezt. Ahogy a méhek rászálltak a bibére, mert az csábította őket, úgy érezte magát most Éa is. Már nem érdekelt, hogy szegény családból származott. A szerelem nem ismer határokat, ha vannak is, azokon úgy ment át, mint az életerős virágmag csírázás után a talajon. Szerелеmbe estek, gondolataik azonban kikerültek egy fontos tényre. Mezopotámiában a lányok mielőtt nőkké válnak azzal a férfival kellett, hogy háljanak, aki egy ezüstpénzt dobott az ölükbe. A szüzek egy arra szolgáló épületbe kellett, hogy várakozzanak, és az idegen férfiak addig keresgéltek, amíg nem találtak kedvükre valót. A szebb nők hamar nőkké váltak, a csúnyábbak évekig is vissza kellett, hogy járjanak.

– Szerelmem... A nővé válás... Nem kerülheted te sem ki, nem adhatok felmentést még én sem.

– Én azt nem bírnám elviselni. Szerelmem a tiéd. Az örök szerelem összeköt minket. Isteni adomány, ember alkotta szabályok az fölé nem kerülhetnek!

– Köszönöm! Ezek a szavak nagyon fontosak nekem. Nem mint király, hanem mint férfi mondom ezt neked. Fájdalmam nem tudom elmondani. Akkora érzések kavarnak bennem, hogy az Eufrátesz medrét kétszer tudnám vele megtölteni. Én sem szeretném, hogy más férfival hálj, de azt is tudom, hogy a hagyományok tiszteletben tartása köti kezünket. Talán ha megszök-nénk, talán ha az időugró lóval elvágatnánk az évszázadok erdején át az örökkévalóság fennsíkjára... Azt kellene tennünk. Abzu lovam nagyon okos, de erre még ő sem képes. Belebolondulok! Sosem gondoltam volna, hogy lesz nehezebb kérdés az életemben, mint Babilont felvirágoztatni és megóvni a betolakodóktól. Nagyon örülök neked Éa, de nem tudom mit tegyünk. Oh én isteneim segítsetek!

Nem tudták a megoldást. Éa nem találta meg a vége-láthatatlan erdő kijáratát, kétségbeesésében véget vetett életének. Marduk lelke önkívületi állapotba került. Kilépett testéből. Mély álomba zuhant palotájában. Látomás tört rá ismét, majd hirtelen nagy sötétségbe keveredett.

Álmában lovagolt, erdőn, mezőn át vágatott. Mintha a lován ült volna még valaki. Paripája szinte repült, mintha kancákat kergetne a vad pusztaságban. A patáinak a vége alig érte a földet. Suhant, száguldott, meg

sem állt, kergette az idő múlását. Mögöttük istenek sorakoztak fel és az idő szelével segítették útjukat. Valaki hátulról átkarolta Marduk hasát, és ekkor magához tért. Mély és színtelen, de tündöklő álmom után felébredt Theosz. Körbenézett, de nem értette pontosan hol van. De tudta, hogy a történetek nem voltak valódiak. Álma miatt azt gondolta ő Babilon királya, főistene, aki szerelmes lett egy barna lányba. Felvette ruháját és kiment szobájából. Ahogy készülődött a napnak házikója kis ablakán kertjére látott rá, ahonnan egymás után villant szemébe a szerelemvirág szirmai által kékre festett napfény csillanása. Már-már azt gondolta a nő is álmom volt... De napját nemcsak a vörös óriás ragyogta be. Gondolatai közben lépett mellé Pürrha, szerelme, akinek barna szeme, sötét haja és apró ajkai álomszerűen varázsolták el az imént ébredő leendő férjét. Ráébredt, mégsem volt minden a képzelet szülötte.

– Köszönöm isteneim! – kiáltott az ég felé Theosz.

Pürrha nem teljesen értette a hangos boldog szavakat, de nem volt ideje gondolkodni... Lassú és szerelmes pillantásaik mindent megmagyaráztak. Ezt a csodálatos reggelüket csak egy kemény, de jóindulatú hang törte meg:

– Theosz, én Nagy Sándor parancsolom, hogy a tíz gyűrű hét napnyugta múlva legyen kész. Ha nem csatlódok benned hálám nem marad el, ahogy ígértem, megtarthatjátok a menyegzőtöket. Pompáját kétezer év múlva is megemlegetik majd, higgyetek nekem!